

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6Co/234/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3715208200
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislava Marková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3715208200.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v právnej veci navrhovateľa: I., s.r.o., IČO: 31 335 161, N. 9, D., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou I. a partneri, s.r.o., IČO 36 869 571, R. 1. mája XX, D., proti odporkyňi: K. H., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX/X, N. D., v konaní o zaplatenie 325,40 eur s prísl., o odvolaní navrhovateľa proti uzneseniu Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 22. februára 2016 č. k. 5C/134/2015-77, v senáte takto

rozhodol:

Uznesenie súdu prvého stupňa v časti, ktorou konanie zastavil **p o t v r d z u j e .**

Uznesenie súdu prvého stupňa v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov konania **z r u š u j e** a v tejto časti **v r a c i a** súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozhodnutím súd prvého stupňa konanie zastavil a o trovách rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že navrhovateľ žiadal, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť mu 325,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 1.1.2014 titulom neuhradených poskytnutých služby vo výške 77,40 eur a náhrady hodnoty zapožičaných zariadení vo výške 248,- eur.

V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po prvom pojednávaní vo veci samej vzal navrhovateľ svoj návrh v celom rozsahu späť z dôvodu, že odporkyňa mu po podaní návrhu uhradila sumu 97,52 eur, čo predstavuje istinu a časť úroku z omeškania a tiež mu vrátila zapožičané zariadenia, pričom zároveň žiadal, aby súd zaviazal odporkyňu zaplatiť mu trovy konania, keďže návrh bol podaný dôvodne a bol späťvzatý v dôsledku správania odporkyne. Odporkyňa so späťvzatím súhlasila, nebola však ochotná zaplatiť navrhovateľovi trovy konania, keďže podľa cenníka, ktorý súdu predložila bola cena zariadení oveľa nižšia a navyše pri programe, ktorý jej bol aktivovaný mala platiť mesačne iba sumu 12,90 eur, pričom ona platila 45,20 eur, teda cenu zariadení preplatila. Aplikujúc ust. § 96 ods. 1, 2 O.s.p. súd konanie zastavil.

O trovách konania súd prvého stupňa rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p. keďže nevidel dôvody na použitie § 146 ods. 2 druhej vety O.s.p., predpokladom aplikácie ktorého je späťvzatie návrhu podaného dôvodne pre správanie odporcu, pričom obe podmienky musia byť splnené kumulatívne. Navrhovateľ v danom prípade síce vzal späť návrh z dôvodu, že odporkyňa uhradila časť istiny a vrátila zariadenia, ktorých zaplatenie navrhovateľ požadoval, avšak podľa názoru súdu k záveru, či odporkyňa bola skutočne povinná zariadenia vrátiť, resp. zaplatiť za ne navrhovateľovi takú cenu ako požadoval, by bolo možné dôjsť až po prejednaní veci a meritórnym rozhodnutím o to viac, že v konaní boli predložené dva rôzne cenníky navrhovateľa, v ktorých sa ceny zariadení diametrálne odlišujú. Keďže nebola naplnená jedna z kumulatívnych podmienok, dôvodnosť podania žaloby, súd nemohol odporkyňu zaviazat' zaplatiť navrhovateľovi trovy konania, v ktorom smere poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 19.8.2010, sp. zn. 3Sžf/30/2010.

Rozhodnutie súdu prvého stupňa v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu navrhujúc odvolaciemu súdu jeho zrušenie a vrátenie na ďalšie konanie, eventuálne ako uvádzal v odvolaní „v súlade s § 219 ods. 1 O.s.p.“ navrhoval jeho zmenu tak, že odporkyňa bude zaviazaná zaplatiť mu náhradu trov konania z titulu zaplateného súdneho poplatku vo výške 19,50 eur a trov právneho zastúpenia vo výške 279,63 eur, ako aj náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúceho zo zaplateného súdneho poplatku 19,50 eur a trov právneho zastúpenia 40,18 eur. Uviedol, že uplatňuje dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 205 ods. 2 písm. a/, d/ O.s.p. spočívajúce v tom, že v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. (súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci). Predmetom jeho návrhu bol nárok na zaplatenie neuhradeného poplatku vo výške 77,40 eur a náhradu hodnoty zariadení dekódovacia karta č. 1709015523 v hodnote 20 eur, dekodéru Fortis v hodnote 59 eur, dekodéru Conax CAM v hodnote 59 eur, zdieľača SmartWi v hodnote 66 eur a 2x SmartWi klient v hodnote 44 eur. Poukazoval na správanie odporkyne v priebehu konania aj pred podaním návrhu, ktorá až v jeho priebehu dlh za poskytnutú službu uhradila na základe čoho, dňa 02.02.2016 podal čiastočné späťvzatie návrhu, nie späťvzatie v celej veci, ako sa uvádza v napadnutom uznesení. Preukázal, že odporkyňa vyzýval na vrátenie a zaplatenie dlhu, pričom táto bezdôvodne nepreberala zásielky, klamala, neuhrádzala cenu za poskytnutú službu. Zmluva bola ukončená z dôvodu porušenia jej platobnej disciplíny. Napriek čiastočnému späťvzatiu zákonná sudkyňa vytyčila pojednávanie, na ktorom prišla odporkyňa s ďalšou procesnou obranou, ktorú jej vyvrátil. V priebehu konania nemal možnosť vyjadriť sa k odporkyňou predkladaným novým dôkazom. Odporkyňa priamo pred súdom svoj dlh uznala, potvrdila, že disponuje zariadeniami, ktoré navrhovateľovi po ukončení zmluvy nevrátila, pričom išlo o zariadenia značnej ceny. Keďže on dôvodnosť svojho návrhu jednoznačne preukázal a vznikli mu v konaní trovy, výška ktorých nepresiahla istinu, mali mu byť za aplikácie ust. § 146 ods. 2 O.s.p. priznané. Rozhodnutie súdu v časti trov konania považuje za porušujúce princíp právnej istoty, v súvislosti s čím poukázal na rozhodnutia Ústavného súdu SR, súčasne tiež porušujúce jeho právo účastníka súdneho konania na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR. Rozhodnutie v časti náhrady trov konania považuje za nedostatočne odôvodnené, nepreskúmateľné, pretože sa v rámci neho súd nevyporiadal so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu označila toto podanie navrhovateľa za arogantné, ju urážajúce, obviňujúce a klamlivé. Uviedla, že zotrváva na tom, že zmluva zo dňa 27.07.2005, na základe ktorej bol voči nej vznesený nárok, nepojednáva o predmete prenájmu prístroja a nie je ňou podpísaná, čo sa aj na pojednávaní preukázalo. Nedôvodne opakovaně zo strany navrhovateľa napriek tomu, že sa ocitla v neľahkej životnej situácii (zdravotné problémy), bola upodrievaná z rôznej protiprávnej činnosti. Nie je pravdou, že by vytvárala akékoľvek nové obrany počas celého konania, snažila sa len hájiť svoje práva, neklamala ani nezavádzala a podľa jej názoru je to práve ona, ktorá by mala podať na navrhovateľa oznámenie za to, že ju týmto spôsobom absurdne obviňuje.

Krajský súd v Trenčíne preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 214 ods. 2 O.s.p. a za použitia § 212 ods. 1 O.s.p. dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné za použitia § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdiť v časti, ktorou tento konanie zastavil a v časti, ktorou rozhodol o náhrade trov konania za použ. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušiť a v tejto časti vrátiť v zmysle ods. 2 cit. ust., súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Napadnutým rozhodnutím, súd prvého stupňa zastavil v celom rozsahu konanie titulom späťvzatia návrhu a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu, aplikujúc ust. § 146 ods. 1, písm. c/ O.s.p. s odôvodnením nemožnosti postupu podľa ust. § 146 ods. 2 vety druhej O.s.p..

Navrhovateľ vychádzajúc z obsahu odvolania spochybňuje záver súdu týkajúci sa jeho dispozitívneho úkonu - späťvzatia návrhu a súčasne rozhodnutie v časti náhrady trov konania považuje primárne za nepreskúmateľné a tiež založené na nesprávnom právnom posúdení veci.

Preskúmaním veci, odvolací súd dospel k záveru o čiastočnej dôvodnosti podaného odvolania.

Podľa ustanovenia § 96 ods. 1 O.s.p. navrhovateľ môže vziať za konania späť návrh na jeho začatie, a to sčasti alebo celkom. Ak je návrh vzatý späť celkom, súd konanie zastaví. Ak je návrh vzatý späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. Súd konanie nezastaví, ak odporca so späťvzatím návrhu z vážnych dôvodov nesúhlasí; v takom prípade súd po právoplatnosti uznesenia pokračuje v konaní (§ 96 ods. 2 O.s.p.).

Späťvzatie návrhu na začatie konania je dispozitívny procesný úkon navrhovateľa, z obsahu ktorého jednoznačne vyplýva, že na prejednaní svojho návrhu celkom alebo v určenej časti nemá záujem a je uzrozumený s tým, že o jeho návrhu (časti jeho návrhu) nebude súdom meritórne rozhodnuté (por. 96 ods. 1 O.s.p.). Pretože späťvzatie návrhu môže byť v rozpore s oprávnenými záujmami žalovaného (v sporovom konaní) na dokončenie konania meritórnym rozhodnutím o veci, majú ostatní účastníci zásadne právo vyjadriť nesúhlas s týmto navrhovateľovým (žalobcovým) procesným úkonom.

Záver o tom, v akom rozsahu navrhovateľ svoje dispozitívne právo späťvzatia návrhu uplatňuje, je potrebné vyvodiť z porovnania obsahu takéhoto dispozitívneho úkonu a najdôležitejšej obsahovej časti žalobného návrhu, ktorou je petit. V ňom totiž navrhovateľ uvádza, ako by podľa jeho želania mal súd rozhodnúť, resp. ako by mal znieť výrok jeho rozsudku. Ním zároveň on sám stanovuje rozsah požadovanej súdnej ochrany a určuje súdu medze toho, o čom a ako má rozhodnúť.

Ako vyplýva v danej veci z obsahu podaného návrhu, predmetom žalobného návrhu navrhovateľa v znení, ako ho on sám v jeho písomnom podaní doručenom súdu dňa 05.08.2015 vymedzil, je uplatnenie nároku voči odporkyňi na zaplatenie sumy 325,40 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 1.1.2014 .

Dňa 05.02.2016 bolo doručené súdu prvého stupňa písomné podanie navrhovateľa označené ako „vyjadrenie k tvrdeniam odporcu zo dňa 18.01.2016 a čiastočné späťvzatie návrhu“, v ktorom uvádza, že vzhľadom k tomu, že odporkyňa uhradila dňa 16.12.2015 (po podaní návrhu) dlh za poskytnutú službu vo výške 97,52 eur (čo predstavuje istinu a časť úroku z omeškania), berie návrh v časti zaplatenia istiny vo výške 325,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25%. Súčasne uvádza, že dňa 01.02.2016, mu mal byť doručený odovzdávací protokol zo dňa 18.01.2016, v zmysle ktorého odporkyňa vrátila navrhovateľovi predmetné zariadenia ktoré užívala. Odporkyňa vyjadrila svoj súhlas so späťvzatím návrhu a zastavením konania.

Porovnaním obsahu žalobného návrhu, v zmysle ktorého sa navrhovateľ domáha „zaplatenia sumy 325,40 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 1.1.2014“ a obsahu jeho podania označeného síce ako „čiastočné späťvzatie návrhu“ avšak vychádzajúc z jeho obsahu, v ktorom jednoznačne uvádza, že „berie návrh v časti zaplatenia istiny vo výške 325,40 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % späť“, správne súd prvého stupňa vyhodnotil, že navrhovateľ berie návrh späť v celom rozsahu a následne v dôsledku súhlasu odporkyne s následkami takéhoto dispozitívneho úkonu v podobe zastavenia konania, toto aj aplikujúc ust. § 96 ods. 1, 2 O.s.p. v konečnom dôsledku zastavil. Za týchto okolností nie je zrejmé, o akom predmete konania mal súd prvého stupňa podľa navrhovateľa ďalej konať a rozhodnúť (pokiaľ tento v odvolaní namieta, že svoj návrh vzal späť len čiastočne, napriek čomu súd prvého stupňa konanie zastavil v celom rozsahu, v čom vidí nesprávnosť jeho rozhodnutia), keď jeho dispozitívnym úkonom späťvzatia návrhu, ktorého účinky nastali v okamihu, keď sa dostal do dispozície adresáta, teda súdu, vychádzajúc z jeho obsahu, bol vyčerpaný predmet konania v rozsahu, ako tento on sám vymedzil v žalobnom návrhu. Každý procesný úkon je potrebné posudzovať z objektívneho hľadiska, teda podľa toho, ako sa navonok prejavuje, pričom vnútorný rozpor medzi tým, čo účastník zamýšľal a tým, čo skutočne navonok prejavil, nezbavuje procesný úkon účinkov, ktoré s týmto prejavom vôle procesné právo spája.

Z uvedených dôvodov, odvolací súd rozhodnutie súdu prvého stupňa v jeho zastavujúcej časti ako vecne správne, za použitia ust. § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil, keďže odvolanie navrhovateľa smerujúce čo do tejto časti vyhodnotil ako nedôvodné.

Z dôvodu nedostatočne zisteného skutkového stavu a s tým súvisiaceho nesprávneho právneho posúdenia, bolo však potrebné zrušiť rozhodnutie v časti, ktorou súd prvého stupňa rozhodol o náhrade trov konania účastníkov tak, že žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal, aplikujúc ust. § 146 ods. 1 písm. c) O.s.p., keďže nevidel dôvody na použitie § 146 ods. 2 druhej vety O.s.p. dovodiť, že záver o

tom, či bola odporkyňa povinná vrátiť zariadenia, by bolo možné vyvodiť až po meritórnom prejednaní veci, ku ktorému nedošlo.

Náhrada trov sporového konania je ovplyvnená zásadou úspechu vo veci a zásadou zavinenia. Zmyslom zásady zavinenia (uplatnenie ktorej prichádza do úvahy aj v preskúmvanej veci), je nahradiť trovy konania tomu z účastníkov, ktorý procesne nezavinil, že konanie sa muselo zastaviť. Pokiaľ teda dôjde k zastaveniu sporového konania v dôsledku späťvzatia žaloby, potom je povinnosťou súdu pri rozhodovaní o trovách konania skúmať procesnú zodpovednosť pri zastavení konania na oboch procesných stranách (na strane žalujúcej i žalovanej) a definitívne ju vyriešiť v rámci právnej úpravy obsiahnutej v ustanovení ## 146 ods. 2 O.s.p.. Ak navrhovateľ vezme späť návrh a nejde o prípad podľa ust. 146 ods. 2 veta druhá (čo znamená, že nevzal späť návrh v dôsledku správania odporcu) z procesného hľadiska zásadne platí, že zavinil zastavenie konania a preto je povinný nahradiť odporcovi trovy konania. O prípad podľa ust. 146 ods. 2 vety druhej, spojený s povinnosťou odporcu nahradiť trovy konania navrhovateľovi ide napr. vtedy, ak odporca po podaní žaloby plnil, teda uspokojil žalobou uplatnený nárok, čo je potrebné skúmať vždy len vo väzbe na obsah žalobného petitu vymedzeného samotným navrhovateľom. Nemožno tiež vylúčiť záver o splnení predpokladov na aplikáciu ustanovenia 150 O.s.p. (nepriзнание náhrady trov konania z dôvodov hodných osobitného zreteľa). O náhrade trov konania pri späťvzati žaloby (v sporovom konaní) súd preto vždy rozhoduje podľa ustanovenia #146 ods. 2 O.s.p. v spojení s 150 O.s.p.. Aplikácia ust. 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (z ktorej vychádzal pri rozhodovaní súd prvého stupňa, prichádza do úvahy v prípadoch napr. zastavenia konania pre nedostatky konania, nezaplatenie SUP a pod.), o ktorý prípad však v preskúmvanej veci nejde. V tomto smere možno odvoláciu námietku navrhovateľa vyhodnotiť ako dôvodnú.

Uvedenými zásadami ovládajúcimi rozhodovanie o trovách konania v prípade jeho zastavenia, sa však súd prvého stupňa dostatočne neriadil a vychádzajúc z nesprávnych záverov, otázku náhrady trov konania následne nesprávne právne posúdil.

Ako vyplýva z navrhovateľom vymedzeného žalobného návrhu (petitu), tento v konaní uplatňoval peňažný nárok voči odporkyňi na zaplatenie sumy 325,40 eur (časť z ktorej sumy mala predstavovať peňažnú náhradu za zariadenia v užívaní odporkyne) s úrokom z omeškania vo výške 5,25 % ročne od 1.1.2014. Predmetom konania, ani rozhodovania súdu teda nebol nárok na vydanie zariadení, ktoré podľa tvrdení navrhovateľa mali byť v užívaní odporkyne, pričom žalobný návrh nebol v tomto smere formulovaný ani „in eventum“ na vecné plnenie. Navrhovateľ vzal svoj návrh na ním uplatnené peňažné plnenie v celom rozsahu späť a súčasne uvádzal, že dôvodom je skutočnosť, že odporkyňa po podaní návrhu uhradila sumu 97,52 eur.

Z hľadiska toho, či na náhradu trov konania v danej veci bude dopadať právna úprava uvedená v ust. § 146 ods. 2 vety prvej, či druhej O.s.p., bude potrebné po vrátení veci súdom prvého stupňa sa predovšetkým zaoberať tým, či navrhovateľom tvrdené čiastočné plnenie zo strany odporkyne bolo skutočne poukázané až po podaní návrhu, pričom v prípade preukázania tejto skutočnosti, by do tejto časti prichádzal do úvahy záver o späťvzati návrhu pre správanie odporkyne. Keďže navrhovateľ nepreukazuje, ale ani netvrdí, že odporkyňa mu poukázala aj zvyšnú časť ním uplatneného peňažného plnenia, tvrdí že mu vrátila užívané zariadenia, túto skutočnosť je potrebné následne vyhodnotiť vo väzbe na to, čo bolo obsahom navrhovateľom vymedzeného žalobného petitu, pretože jedine tak možno ustáliť procesnú zodpovednosť za zastavenie konania aj čo do tejto jeho časti a následne komplexne analogicky ako v prípade pomerného úspechu o trovách konania rozhodnúť s tým, že odôvodnenie rozhodnutia musí spĺňať z hľadiska svojej preskúmateľnosti kritériá uvedené v ust. § 157 ods. 2 v spojitosti s ust. § 167 ods. 2 O.s.p..

Keďže súd prvého stupňa týmto spôsobom nepostupoval, bolo potrebné jeho rozhodnutie v časti náhrady trov konania za použ. § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p. zrušiť a za použ. ods. 2 vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí vo veci súd prvého stupňa rozhodne aj o trovách odvolacieho konania (224 ods. 3 O.s.p.).

Právnym názorom odvolacieho súdu je súd prvého stupňa viazaný (§ 226 O.s.p.).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.